

VIII. évfolyam.

2. szám.

1933. október hó.

MAGYAR
TANÍTÓJELÖLTÉK
LAPJA

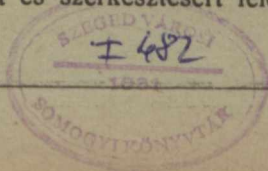

Szerkesztőbizottsági tagok :

Baja	Vargity Klára V. éves
Baja	Koszér Ferenc IV. éves
Budapest I. ker.	Balogh Béla V. éves
Budapest II. ker.	Sárközy Margit III. éves
Budapest VI. ker.	* * *
Budapest IX. ker.	* * *
Debrecen	Gulyás Anna IV. éves
Dombóvár	Berta Julianna V. éves
Eger	* * *
Eger	Melcher Hugó V. éves
Esztergom	Molnár Sándor V. éves
Győr	Bangha Kálmán V. éves
Jászberény	Kávási Ferenc V. éves
Kalocsa	Mózi Anna V. éves
Kalocsa	Wildmann Kálmán V. éves
Kiskunfélegyháza	Kirner Gyula IV. éves
Kisvárd	* * *
Kőszeg	Fülöp István V. éves
Kőszeg	* * *
Nyiregyháza	Naményi Gizi III. éves
Nyiregyháza	Kazár Gábor V. éves
Pápa	Gyenge Biró Lajos V. éves
Pécs	Hoffer József IV. éves
Sopron	* * *
Szeged	Ruzicska Edith V. éves
Szeged	Kürthy Elemér V. éves
Székesfehérvár	Kucsera Zsuzsanna III. éves
Veszprém	Dobsa Julianna V. éves
Zalaegerszeg	Szalai Edit IV. éves

Kérjük a többi intézetet is, hogy a szerkesztőbizottsági tagok nevét szerkesztőségünkbe minél előbb szíveskedjenek beküldeni.

A kiadásért és szerkesztésért felelős: Horváth B. Kristóf.

MAGYAR

TANÍTÓJELÖLTEK LAPJA

MEGJELENIK MINDEN HÓNAPBAN JULIUS ÉS AUGUSZTUS KIVÉTELÉVEL

ELŐFIZETÉS:	FOSZERKESZTŐ:	SZERKESZTŐSÉG:
EGÉSZ ÉVRE 2 — P.	GAZSÓ ISTVÁN	KIR. KATHOLIKUS
EGY SZÁM 20 FILL.	TÁRSSZERKESZTŐ:	TANÍTÓKÉPZŐ INT.
	VORÁK JÓZSEF	UJSZEGED.

Bármikor

kezembe fogom lapotokat, mindig örülök. Látom, hogy vannak a képzőkben, akik a tollat jól forgatják. Vannak mesterei is a tollnak. Egy-egy színes elbeszélés, novella egészen megkapja az embert. A versek egy része csengő-bongó versike, de vannak magasan szárnyaló és mélyen szántó költemények is szép számmal.

Azonban megvallom, a lap tartalma nem elégíti ki egészen. Ami hiányzik, az a jelleg. Nem érzem ki, hogy jövődöbéli tanítónemzedék írja a lapot, aki látja a ma gondjait, aki foglalkozik a holnap problémáival, hívatása szemszögéből. Itt-ott egy-egy cikk... aztán semmi más.

Miért nincs a lapban pedagógia (de nem ám száraz könyvelmélet), élő pedagógia, egy-egy megoldatlan probléma — megválaszolásra odavetve —; néhány jelenet a gyakorló-iskola életéből; megfigyeléseitek, a tettek; kételyeitek; egy-egy értékes »mintatagadás«, beszámoló alakjában, amiből más is tanulhatna; miért nem érdeklődtek egymás dolgai iránt? Miért nincs hír minden képzőből? Miért nem tudja minden testvéretek, hogy mi lelkesíti a másikat, mi teszi őt jobb tanítónak? Miért nem mondjátok el egymásnak, hol s merre jártatok és mit tanultatok és láttatok? Miért nem ismertetitek tájatok néjét, annak szokásait? Gondoljátok, hogy nem érdekli a többit? Össze kellene gyűjteni a sok népies kincset, míg nem késő! Jóízű, népies elbeszélésekben miért nem ismertetitek a népet? Ti, akik arra vagytok hívatva, hogy azt egykor vezessétek? Nincsen meséje, mondája vidékteknek? Miért nem írtatok le? Nincs érdekes története falutoknak? Nincs egy-egy érdekes — sokszor értékes — személye? Talán olyan, aki megoldott egy, vagy több égető, fájó problémáját ennek a szomorú időnek? (Lehet tréfás is.)

Novellázzatok, meséljétek, verseljétek, de komolyabb tárgytól se féljétek. Írtatok színesen, elevenen, ilyen problémákról is. Ezzel lapotok csak tartalmasabb, értékesebb és változatosabb lesz. Lássuk, ki lesz az úttörő!!!

Damjanich levele

Kávási Ferenc V. éves, Jászberéey

1849. október 6-án történt, amikor a »Tizenhármát« küldték halálba. Dacos fővel, katonás léptekkel haladtak a megsemmisülés felé. Arad kövezett utcáján döcögött egy rozszant szekér. Rajta egy béna hős. Fájt a szíve. Ő nem dobogtathatta meg utóljára az imádott anyaföld szívét. De büszkén dobogott annak a szíve, aki látta azt a csillogó, égő, s talán — ha kell — gyilkolni tudó szempárt. Damjanich volt, a szolnoki hős.

Óriási tömeg közepette haladt a golgotás szekér. Menetközben egy összegyűrt papirdarab esett le róla. Nem figyelt oda senki. Csak a kocsin ülő hőst látták. Nem vette észre senki, csak egy könnyező gyermek. Sírt ő is, mert más is, mindenki sírt. Felvette. Csupán gyermekes kíváncsiságból. Elrejtette.

Este tért csak haza a tízéves gyermek, amikor már vége volt a »szertartásnak«. Lassan ballagott. Piciny magyar szívében ezer titkos, meg nem értett gondolattal. Itt is, ott is elkapott egy-egy szót, mondatot a tolongó felnőttektől.

— Felakasztották őket... Igazságtalanság, gazság volt!... Milyen hősiesen viselkedtek!... Micsoda bátor katona volt az a Damjanich! Bátran nézett a halál szemébe. Pedig béna volt...

Damjanich... béna volt... Igen, ő az. De miért akasztották fel, ha egyszer sajnálják? Miért?

Csak az édesanyja volt otthon. Aggódva várta már a fiát, de nem tudta megdorgálni azért, mert későn jött haza. Gondolta, hogy hol volt. Szorongó szívvel ölelte magához s csókolta meg. A szeme könnyes volt, de gyorsan letörölte és kiment a konyhára, hogy elkészítse a vacsorát.

— Azonnal jövök, Ferikém, csak felteszem a vacsorát. Nemsokára megérkezik édesapád is — mentegetődzött az anyja. Nem akarta, hogy megzavarja a kicsike lelkét. Ugy sem tudta volna megmagyarázni, hogy miért sírt. Pedig a kis Feri észrevette és

tudta is az okát. Azért könnyezett az édesanyja, amiért ma mindenki az utcán. Azért, csakis azért! De hogy azok miért sírtak, azt már ő sem tudta. De most ő is egyedül akart lenni. Egyedül a béna hős levelével... Elővette és betűzte a tintával írt sorokat:

»Kedves Barátom!

Egész életeden át igaz, hű barátod voltam és az vagyok most is, amikor a halál nyújtja érted karmait. Amit lehet, megtettem. Ha kedves az életed, — gondolj a családdra! — fogadd el ajánlatomat. Tedd le a hűségesküt Öfelségének és meg vagy mentve, sőt megmaradsz tábornoki rangodban.

Gondold meg, fontold meg jól a választ! Ragadd meg a segítő kezét! Hagyd azt az esztelen hazaszeretetet! Nem éri meg! Ugyis vége ennek a rablófészeknek! Nem lesz többé Magyarország!

Mást nem tehetek. Várom válaszodat.

Sírig hű barátod:

....«

Az aláírás olvashatatlan német név volt. Alatta határozott írással a következő válasz volt, melyet nem küldött el írója.

»Nem, soha! Százszor inkább a halál, mint egyszer a gyávaság és a hazaárulás!«

Ferike nem értette, csak a választ. A tanítója is mondott már ilyeneket. Visszatette a levelet rejtekhelyére.

Megvacsoráztak. Az édesapja szokatlanul kedves, jókedvű volt.

Ferikét lefektették. Álmodott a béna hősről. Csörögtek a fegyverek... könnyeztek a férfiak... sírtak az asszonyok... Felébredt. Az édesapja hajolt föléje s elfuló hangon csak ennyit mondott:

— Szeresd anyádat s hazádat, Ferikém! Isten veled! Az édesanyja sírt, zokogott, amikor őt is megcsókolta az apja. Aztán négy fegyveres katoná kísért ki Pataky főhadnagyot. Nem is jött vissza többé...

•

1925-öt írtak. Arad sírt, jajgatott. Siratta a multat, a szabadságát... Tombolt a vihar, üvöltött a szél... A városháza homlokzatáról rongyokban tépte le az oláh zászlót a havasok szele...

Ott tipegett el egy fehérhajú öregember, mellette egy hollófürtű délceg férfi. Apa és a fia. Az öreg rálépett a zászlórongyra, beletiporta a sárba s keserű daccal morogta:

— Nesze, úgys ez lesz a véged!

Aztán haladt tovább az öreg Pataky, nyolcvanhét évvel valóán. Megálltak a bedeszkázott »Tizenhárom« szobra előtt. A vihar dühöngött, tombolt, mint az örült... Belevájta acélkörmét a deszkába s az töredeztve hullt alá és... egy sziklaarc tűnt elő... Damjanich arca.

— Fiam, itt ez a levél. Damjanichtól örököltém. Benne van a vértanú hős törhetetlen magyar lelke s hazaszeretete. Most rád száll. Őrizd meg! Legdrágább kincsem volt... az legyen neked is! Olvasd csak!

Az ifjú átvette a megsárgult levelet. Az öreg pedig csak nézte... nézte azt a béna hőst, azt a sziklaarcot... s hallgatta a levelet...

»... Ugyis vége ennek a rablófészeknek! Nem lesz többé Magyarország!...«

— De lesz! — dörögte az öreg. — Fiam! »Százszor inkább a halál, mint egyszer a gyávaság és a hazaárulás!!«

Aztán odaborult Damjanich béna lábához.

Őszi gondolatok . . .

Hekli Lajos IV. éves, Kőszeg

Hulló levél...

Ki tudja mért sír, mi van rá írva?
Boldogság? Könny? Átok??...
Titok marad,
Elviszi a sírba,

Felhők...

Mint az emlékképek; búsak,-kedvesek,
Kergetik egymást az égen
A fellegek.

Őszi táj...

Akár az emberek lelke!
Üres, sivár. — Rajt a szél
Csak száraz kórót talál.

Ködkép...

Ni!!! Ott!! Kastély! — Lovagvár!!!
... Dehogy! Ha odaérsz,
Csak rozzant juhhodály...

Darvak...

Bizton tart délnek az ég;
Az utolsó vándor is utrakél.
Én itt maradok...
... csak a boldogságom szállott el.

Nyugalom...

Temet az ősz...
S aztán már csend lesz, ... nyugalom...
... Egyszer majd nekem is
— Valahol...

Lelkem és a nyár

Annus Antal V. éves, Szeged

A nyár kedveskedik ezernyi kincsével,
amije van, mind mutogatja.
S ha kérünk tőle szépet kedveset,
kinyújtja tele kezét és örül,
ad bőven, ameddig tartjuk tenyerünk
s mikor megköszönjük aképpen,
hogy mosolyogva tekintünk körül,
örül, mert érzi, hogy tetszik ajándéka.
Mindig égetőbb lesz a sugara
s mindig csalogat többet, többet.

Lelkemben ilyen nyár virít;
meleg, csalogató, szép életet adó.
Ha jönnek hozzám bármit kérni,
vidáman búcsúznak s örülnek
És én boldog vagyok, De sokan
meleggel burkolt télnék néznek.
Nem mernek felém közeledni.
Ezekre égetőbb sugarat bocsátok.
Szemükről leolvad a hamis gyanú,
már szeliden néznek rám shozzáj jönnek
és mindig csalogatok többet, többet.

Klári . . .

k. Bertalan Vera III. éves. Veszprém

Mikor elindult a vonat, amelyik Ivánt messze külföldre vitte, esetleg pár évi távollétre, Klárinak fájt egy kicsit a szíve . . .

Később megvigasztalódott, s a télen férjhezment egy híres, gazdag tanárhoz. Az nem volt már fiatal, s a feje is kopaszodott egy kicsit de tetszett Klári mamájának, hogy híres ember vegye el a lányát. A tanár megunt már az agglegénységet, meleg otthoni akart, s olyan szép, elkényeztetett lányt feleségnek, mint Klári.

Esküvő után — már a nászútról is megjöttek, — jutott eszébe Klárinak Iván. Egy tárlaton voltak a férjével, ahol Iván képeit látták, s a képekről eszébe jutott sok minden. És megint fájt egy kicsit a szíve . . .

Pár hónap múlva megjött Iván. A korzón egymásba botlottak. Klári is, Iván is meg volt lepve, de örültek is egymásnak. Aztán sokat találkoznak. Nem véletlenül. Iván felment Kláriékhoz is.

A férj sokat dolgozott abban az időben. Mikor otthon volt, legtöbb idejét szobájában töltötte munkáival. És Klári meg Iván sokat lehettek egyedül. A tanár igazi jó férj volt: süket és vak. S Klári sokszor gondolt szeretettel az anyjára, hogy ilyen jó férjet talált neki . . .

Eltelt egy év . . . Klári csak szép volt, de simplex lelkű kis nő — és ketten kezdték unni. A férj, meg Iván. És Klári is unta őket. Azelőtt, ha férje az asztalnál komoly dolgokról, új munkáiról kezdett beszélni, Klári vagy ásitott, vagy azt mesélte el, hogy kivel találkozott és milyen ruhája volt. Lassanként a férj nem beszélt komoly dolgokról Klárral. De kevesebbet volt otthon és este is gyakran elmaradt valami ürüggyel. Ilyenkor szívesebben vacsorázott valahol Budán, asszisztensével, Mirával, aki nem volt olyan platinaszőke, sem olyan elegáns, mint Klári, s a legújabb pesti pletykákról sem oly jól értesült, — de nagyon intelligens, éleseszű nő, aki nem ásitott, ha a tanár komoly dolgokról beszélt . . .

Iván is ritkábban járt fel hozzájuk, s egyik nap bejelentette, hogy vőlegény. Ezen nem csodálkozott Klári, de bántotta a hiúságát, — s a szíve is fájt egy kicsit . . .

Nemsokára megismerte Iván menyasszonyát, aki egy csöppet sem volt szép, de egyetemet végzett és nagyon intelligensen tudott beszélgetni Klári okos férjével. Iván is ott volt s ő is hozzászólt mindenhez, de Klári nagyon unta magát . . .

És megismerte Mirát, férje asszisztensét is. A tanár hozta fel egyik este. Mira a vacsora alatt Klárhoz alig szólt, egész idő alatt a tanárral beszélt. Klárit bosszantotta, ő is okos akart lenni, összebeszélt egy csomó csacsiságot, amin Mira és a tanár összemoso-

lyogtak. Klári észrevette, dühös volt és haragudott minden okos emberre...

Iván később teljesen elmaradt tőlük. Megvolt az esküvője és Iván nagyon szerette a feleségét. Klárinak nem volt senkije és nagyon unta magát. Ekkor ismerkedett meg Ferivel. Csinos pesti fiú volt, jó pofa. Klárral nagyon jól megértették egymást. Sokat voltak együtt és mindig volt témájuk, ruhákról, szerelemről, emberekről. Klári ilyenkor nagyon szellemes volt. És kezdett az ügy feltűnő lenni Klára és Feri közt. Az emberek pletykáltak róluk és a férj is megtudta.

És elővette Klárit. Ez volt az első eset, hogy felesége dolgába beleszólt. Klári nagyon meg volt sértve és rohant Ferihez. Azt mondta, elválík és könyörgött Ferinek, hogy szöktesse őt meg, mert nem bírja az életet tovább annál a vadállatnál.

Feri teljesen igazat adott Klárinak és mindent megígért. Párbajról beszélt, amitől Klári meg is ijedt, mert a jó pofa Ferit tényleg sajnálta volna. De Feri csak alkalmat várt, hogy megmutathassa, mit tud. Az alkalom azonban csak késett és Feri meg Klári ezentul még többet voltak együtt. Botrányosan sokat voltak együtt. A pletykák igen furcsák és komolyak kezdtek lenni, s az emberek a korszón megfordultak utánuk...

És a tanár elküldte segédeit Ferihez...

Aztán nagyon komolyan és erélyesen beszélt Klárral. Őnagysága nagyon megsértődött — pedig a párbajról nem is szólt férje. Bezárkózott a szobájába és egy napig nem jött ki onnan.

Másnap útatökosztümben, kis kékításkával jelent meg férje előtt.

— Hová? — kérdezte az kedélyesen.

— Ferihez! — felelt Klári igen önérzetesen és felcsapta fejét.

A tanár elmosolyodott, kérte feleségét, hogy ne siessen annyira, hanem üljön le egy pillanatra.

Klári szótfogadott és az ura ekkor el kezdett beszélni. Elmondotta, hogy tudja, mi volt Iván és Klári közt, s a Feri-ügyet is látta elejétől fogva. És beszélt még sok-sok mindent... Okos dolgokat, a saját életéről, a saját életéből. Beszélt a szeretet, a megbocsátás hangján, az igazi férj okos szavaival. S Klári lassan letette kékításkáját és levetette kabátját.

S egyszerű tényként vette tudomásul, hogy Feri — mikor férje segédei elmentek hozzá, a repülőterre rohant és onnan Wienbe, a nagybácsiához repült.

És Ivánért se fájt már Klárinak egy kicsit sem a szíve...

De este... mégis két kövér könnyesepp gördült végig szép kis arcán.

Klári siratta eddigi könnyü, bohó életét, mert tudta, érezte, hogy nagyon meg fog komolyodni...

Ősszel . . .

Vorák József IV. éves, Szeged

Epompás fák itt mind nekem teremnek.
A bő áldástól roskadt asztalom.
Az ősz köszöntött engem is, ki itten
A szőlők közt, az ó házban lakom.

A kertben egy nagy, lila cíniamat
A mult éjjel a dér csókolta meg.
Végig borzong a hátamon az este.
Fázom, reggel gyapjűmellényt veszek.

Potyognak zöld, hasadt subájaikból
Az arany színű, pókhasú diók,
A tökéken a sárguló gerezdek
Édes, mustos szüretre biztatók.

Szüret után, majd hogyha összehordom
A venyigét, az öreg csolnakom
Eloldom lent a partba vert cövekről
S a vállamon a színbe felhozom.

De jaj, mi lesz itt újra majd a télen.
Nincs sápadtarcú drága asszonyom.
És magzatom sincs. Hült kemence mellett
Magamban dünyögök, unatkozom.

Talány

Békés Géza II. éves, Sárospatak

Világi lány volt, kit mindenki nézett,
Álomkacagása sokat megigézett,
De lelke mégis tiszta volt . . .

Mosolygott lágyan s szemembe nézett,
S hárfámról minden ős-hurt letépett,
És hideg volt, mint az őszi Hold . . .

Bámulta nézte koldus . . . mindenki . . .
De megérteni Őt mégse tudta senki,
Ezért csodáltam én is reá . . .

Szüreten voltunk, egy fürtről ettünk,
Falat-pogácsát, mindent megfeleztünk,
S mégis oly távol volt e lány . . .

Olvasta versem, érezte hangját,
Megérté lelkem sok-nagy bánatát,
És ő volt nékem a legnagyobb Talány . . .

Mégis csak sok!

Szentlászlói-Sveller János IV. éves, Győr

He... Érdekes... Az ördög vigye is el! Már megint úgy érzem magam, mint mikor harmadszor mentem be az igazgatóhoz abban a lakásügyben. Már úgy rösteltem.

Nem, nem! Most azért nem vagyok lázas. Hogy a szívem gyorsabban ver? Hallga csak!... Eh, talán nem is ver gyorsabban, mint máskor. Nyugodt vagyok, Persze. Egészen nyugodt...

De igaz is! Ami sok, az sok! Ez több a soknál! Ezt már nem lehet kibírni! Nem, ezt meg kell most már csinálnom. Leszámoltam mindennel. Megbosszulom azt a nyomorult napokat okozó vérebet! Nem, ez már nem mehet így tovább!

Egy... Kettő... Három... Ejha, még csak három óra! Na, még egy kicsit alhatunk. Élet... Hm... Semmi... Majd elalszunk. Jó lesz... Nem kell várni... Nem lesz félálom... Így... Igen...

Ha!... Ja, persze. Elszundítottam egy kicsit. Nem baj. Mi volt az? Miről is volt szó?... Ej! Olyan rossz, ha az ember tudja, hogy valamilyen érdekes gondolata volt, aztán ilyen félálom után nem jut mindjárt az eszébe!... Ja! Az ördög vigye el! Hát persze! Annyi dinamit! Nem marad a gyárban semmi épségben. Hm. Majd lesz egy rakás ember is a romok alatt. Azoknak is milyen jó lesz. Megszabadulnak ettől a nyomorúságtól. Együtt alszunk el.

A dinamit? Elég. Ojjé, még öt gyárat is fel lehetne vele robbantani. Jó ember az a Kovács. Alig kellett egy-két szót szólnom, már oda is adta. Igaz, a külfejtésnél el tudja simítani a dolgot.

A külfejtés? Igen. Nehéz üzem az is. De legalább ott nem olyan állapot az ember, mint itt, ebben a gyárban. Hej, ez a mi gyárunk. Ez a leggyalázatosabb üzem. Itt mindenki gyűlöli a másikat. Ilyen irigyeket, mint itt vannak! Tudom, még a Losztnyek is megfojtana egy kanál vízben. De legalább azt a sintért, azt a nyápicot, azt a gazembert, csak azt törte volna össze már valamelyik gép! De ma! Megdöglik az a nyomorult! Hogy nem érdemli meg? Hát ki szállította le az órabéremet? Hát ki nem fogadja el a köszönésemet? Pedig éntőlem még különb ember is szívesen fogadhatja el. Meg a multkor, mikor mondtam neki, hogy nem birom, pedig bizonyisten majdnem felfordultam már, ki mondta azt, hogy dögöljek meg? Hát élet ez? Hát érdemes élni?... Szóljak? A multkor a Sütőt hogy kirugták, mert szólt. Azt mondják, most a felsővárosban, ahol nem ismerik, ott koldul. Mit? Hogy én kolduljak? Nem! Nem!... Meghalok. Ugyis azt mondta a multkor a Stocker úr, pedig az sokat olvas, hogy nem igaz, amit a papok prédikálnak. Nincs lélek! A kutyának sincs. Velünk is úgy bánnak, mint a kutyákkal. Nem!... Nem!... Igen, röpülünk, te sintér!

Te nyomorult! De most én rugatlak a levegőbe. Együtt megyünk. Röpülsz te kutya! Hehe... Hehehe... He...

Mi az anyjuk? Felébredtél? Hogy mit csinálok? Hehehe... he, hát... majd... Fölzavartalak ugye? Pihenj csak Márikám! Álmodtam. Biztosan álmodtam. Vigyázz anyucikám! A gyerekek fel ne ébredjenek. Vigyázz! Csak aludj anyus!... Anyucikám!

Hogy vele mi lesz? Hát majd, hát majd csak tud... hát más asszony is... Hogy a gyerekek?... Az ám... hm... Kicsinyeim... Hej! Három gyerek. Meg nemsokára a negyedik is. Mi lesz az aranyom? Ha ez is fiú lesz! Pedig az anyja lányt szeretne. Az ám! Szegény Márikám. Neked most vigyáznod kell magadra! Ej, ej! Na, majd csak lesz valahogy. Csak a jó Isten egészséged adjon. Dolgozom. Majd az a sintér, az a gazember is, majd csak megjavul... Jaj!... Igaz! A dinamit! Húha, itt van a házban. Szent Isten, ha felrobbant volna! Ezek a gyerekek! Jézusmárja!...

Márikám!... Alszik. Jól van. Mikor is van Kovács műszakon? Igen. Megtalálom. Most fél öt. Majd sietek. Aztán még hatra beérek a gyárba. Hogy mit szól, ha látja, hogy visszaviszem? Hát aztán! Nekem mindegy. Az a fő, hogy nem robbant fel. Hála Istennek! Hogy mit szól? Csak járjon a szája! Örüljön, hogy föl nem jelentem. Dinamitot ilyen könnyen kiadni! Ez mégis csak sok!

Virágnak mondanálak...

Kertész Imre II. éves, Pápa

Virágnak mondanálak. A rózsza, liliom	Hajnalnak mondanálak, mely hogyha
Mint egy tőnek virága virulnak ar-	[felköszönt,
[codon,	Ég és föld mosolyogva örömkönnyekeket
De a virág nem érez, ne légy virág	[önt.
[nekem,	A hajnal láng, múló láng, ne légy haj-
Maradj kedves leánynak, s légy hű	[nal nekem,
[szerelmesem.	Maradj kedves leánynak, s légy hű sze-
	[relmesem.
Csillagnak mondanálak, mely est ko-	
[ronája lett,	Vagy légy virág, s virulj fel itt hived
Virítva édes álom, s édesebb titok	[kebelén.
[felett.	Légy csillag, fényt sugárzó, balsorsom
A csillagfény hideg fény, ne légy csil-	[éjjelén.
[lag nekem,	S hajnal, mely harmatot hoz, örömköny-
Maradj kedves leánynak, s légy hű	[nyűt nekem
[szerelmesem.	Oh légy a nagyvilágon, egyetlen minde-
	[nem.

Tanítójelölt testvérem! Veled, vagy nélküled?!

Tavas az őszben

Naplótöredék

Kovács Lajos IV, éves, Jászberény

Szeptember 21.

Óh, milyen fájdalmasan, milyen keservesen sóhajt a természet. Erzi közeli halálát. Egy-egy sápadt virágszirom, egy-egy lehullott sárga falevél, mind-mind előjele a nagy temetkezésnek. A Mátyásról alázuhanó északi szél kísértetiesen füttyöl a villanydrótok között, s hízelegve símogatja, majd vadul megtépázza a haldokló fák még smaragd koronáját.

A madarak fájdalmas énekkel, lassú szárnycsapásokkal röpködnek a légben. Búcsúznak a tájtól. Mennek új tavasz felé. Nekik örökké tavasz van, örök napsütés. Nekik örökké nyílik a virág, örökké illatoz.

Nekem még nem volt tavaszom. Lesz-e? Nem tudom! Nekem még nem nyílt virág. Nyílik-e? Nem tudom. Magamra maradok bánatommal és az ősszel. Temetek vele. Temetem a kedvem, temetem a vágyam.

Elsiratom, s az ősz szemfedőt csinál sápadt virágsziromból, s elhantolja sárga falevéllal.

Mért nem viztek magatokkal égi vándorok a tavasz felé? Vagy mért nem hoztok nekem örök tavaszt, virágot, illatot?

Szeptember 22-én.

Milyen szép ma a hajnal. Bíborba öltözött őszi hajnal. A felkelő nap sugarai lassan, élvezettel szívják fel a kicsiny fűszálak végén csillogó harmatcseppeket. Meglestem Őt. Ő észrevett engem, s kacagva lépett be ablakomön. Megsímogatta az arcom. Mintha a lelkemet símogatta volna meg. Hirtelen olyan jó kedvem kerekedett. Játszottam a napsugárral. Meg akartam fogni. Ő fogott meg engem. Meg akartam ölelni... Ő ölelt meg. Meg akartam csókolni. És... Ő csókolt meg! Megcsókolta a lelkem, az Ősz barátjának lelkét. Elrabolt tőle, magával vitt. Vített a tavasz felé, s nekem adta a Tavasz minden illatát.

De... nekem ez már mind olyan ismerős és mégis olyan édes, olyan jó, olyan álomszerű, olyan bódító. Igen, ismerős, hiszen már az enyém volt, s az enyém is régen, csak nem vettem észre a napsugarat, nem élveztem az illatot, mert... mert... olyan közönségesnek tartottam.

Köszönöm neked Te őszi hajnalban tavaszi napsugár, hogy elhozta a Tavaszt, a virágot, hogy Tavaszt loptál nekem az őszbe.

Köszönöm azt a boldogságot, amit adtál, s ha majd néha meglátogatsz, mesélek néked a boldogságról, együtt kacagunk boldogságban, együtt várjuk kivel boldogságom közös, s Te körülövezel bennünket, Te tavaszi napsugár!

Eladod a könyveimet, Déri?!

Rédelyi Sándor Budapest

Dérinek volt 10 fillérje. Déri trafikba ment. A trafikosnő éppen egy fiatal lánnyal beszélgetett. Nem baj, Déri udvarias, vár.

— Igen, iskolába járok, képzőbe.

Többet nem hallott a beszélgetésből. Nem is akart. Déri uriember, nem hallgatódzik. Kap két »mirjám«-ot, az egyikre még a trafikban rágyujt, (takarékoskodni kell a — gyufával!) majd kimegy. De az ajtóból még visszanéz, hogy még egyszer láthassa a — két 36-os cipőt. (Déri nem cipész! Lehet, hogy nem is a cipőt nézte!)

Amint hazafelé sétál, találkozik kebelbarátjával, Rédivel. Rédi már messziről üdvöзли barátját. Déri nem viszonozza, hanem egyenesen nekiront pajtásának:

— Te, a szerelmed képzőbe jár! Kolleganőd.

— Déri, neked valami bajod van! Hát van én nekem szerelmem?

— Na nézd! Talán csak nem akarod nekem bemesélni, hogy azért jársz minden este a »Szalma« csárda felé sétálni, hogy az egészségedet ápolod? (Egyébként most én is veled tartok, sok beszélni valónk van.) Nem barátom, nagyon jól tudom, hogy a csárdás szép lánya vonz a csárda felé. Amin igazán nem is csodálkozom. Rendes kis lány, az tény!

— Hát igen, nem tagadom. De látom, neked is tetszik.

— Nekem minden szép lány tetszik.

— Azt tudom! Te szoknyavadász!

— Te bösz pedagógus, ha veszekedni akarsz velem, ne fáradj, nincs hozzá kedvem.

— Igazán nem akarok veled veszekedni, de mondd, honnan tudod, hogy preparina?

— Éppen a trafikba mentem, mikor ő valami füzetet, vagy papirost vásárolt. Beszélgetett a trafikosnővel s én néhány szavát elfogtam. Látod, mire jó, ha az ember dohányzik!

Csend. A két barát némán sétál a »Szalma« csárda felé. Szembe jön velük két fiatalember. Déri megfogja Rédi karját.

— Nézd, a két Ján testvér! Ezek is abban sántikálnak, mint mi. Hogy pöfékel az ifjabbik, mintha már nyeregben érezné magát!

— Te, Déri! Egy nappal sem várok tovább! Én holnap már sétálni akarok Vele. Másfél hete szaladgálok erre és...

— Na-na, öregem! Csak lassan! Velem nem is gondolsz?

— Nézd kérlek, én is tanítónövendék vagyok, tehát...

— Na-na! Tanulhattad, hogy az ellentétek vonzzák egymást. És én gimnázista vagyok.

— A te 158 cm-es alakodat el tudod képzelni e sudár nád-szál mellett?

— Csak semmi célzást az alakomra! Mondtam már, hogy az ellen...

— Hagyd az ellentéteket Déri, mert...

— Nézd, már figyelnek ránk. Azt hiszik, tényleg veszezsüünk. Inkább gondolkodjunk, hogyan ismerkedhetnénk meg Vele. Az ilyesmi a te praxisodba vág!

— Igazad van! Most ez a fontos. Aztán majd sorsolunk. Jó?

— Rendben van!... Csak jönne ki sétálni, talán elejtené a zsebkendőjét, vagy valami más apró szolgálatot tehetne neki az ember.

— Te nagyon romantikus vagy... De várj csak, nekem van egy — azt hiszem egészséges — gondolatom.

— Mit szólnál ahhoz, ha a tavalyi, vagy a tavalyelőtti könyveidet elvinném az apjához és felajánlanám neki, hogy vegye meg. Te könnyebben szerezhetnéd be az új könyveidet s ők is olcsóbban jutnának jókarbanlévő könyvekhez. Közben természetesen Vele is beszélnek s mindjárt egyenesben lennének.

— Nem rossz gondolat, de mért mennél te?

— Az én gondolatom!

— De az én könyveim!...

— Istók uccse, hálátlan vagy!

— Hát sorsoljunk, jó?

— Nem bánom, akkor holnap délelőtt elintézzük mindent?

— Mindent!

A két barát most már nyugodtan folytatja sétáját. Visszafelé menet újból látják a két Ján-testvért.

— Nézd, — mondja Rédi — hogy lesnek a csárdába!

— Sajnálom, hoppon fognak maradni, az biztos. Parancsolsz egy cigarettát?

— Nagyon jól tudod, hogy nem dohányzom.

— Nem is adtam volna, csak kínáltalak.

— Nem értem, hogy mi mindég ugratjuk egymást s azért mégis jóbarátok vagyunk.

— Tudod, Rédi, te 180 cm. magas vagy, én 158, én kövér, te...

— Igen, az ellentétek! De ne folytasd, mert meghazudtolom állításodat.

— Szép este van.

— Igen.

— Szeretted a sajtot?

— Nem.

— Én igen. Látod, az ellentétek...

A két barát nevetve, tréfálkozva megy hazafelé. Dériékhez mennek.

Déri édesapja mosolyogva fogadja a fiúkat s köszöntésükre »szervusztok tacsók!«-kal felel.

— Bocsáss meg papa, de mi nem vagyunk tacsók — szól Déri.

— Na, várj csak, mindjárt megérted, mért vagy tacsó, — mondja Déri bácsi.

— Jaj, de jót nevettem délután. A »Szalma« csárdában voltunk. Láthattátok, milyen helyes kislánya van a csárdásnak. Vele beszélgettem. Valahogy azt találtam neki mondani, hogy a fiam nagyon fog örülni, ha megismerheti, majd elcsevegtek, beszélgettek néha. Beszéltem neki mindkettőtökről. Azt is megmondtam neki, hogy ebben az évben fogtok végezni. S mit gondoltok, mit válaszolt? Azt mondta, hogy ő (s itt Déri bácsi megint nevetett), ilyen kisfiúkkal nem foglalkozik, azok mind komolytalanok, 28—30 éves fiatalember az igen. Na, mit szóltok hozzá?

A két fiú összenéz:

— Eladod a könyveimet, Déri?

— Ne mérgeledj, te hősszerelmes, növessz meg a bajuszodat, talán majd úgy meghódíthatod. Én lemondok!

— Barátok vagyunk, meggyógyultam, én is lemondok. De mi lesz a Jánékkal?

— Látod, nekem volt igazam, az ellentétek...

Óra, órás ószeres

Hoffer József IV. éves, Pécs

Az ember : óra. A szív ketyeg.
Az arc a számlap. Ráncmutató
jelzi rajt' a tűnő éveket.
Az Orvos : órás. Romlott gépezet
belsejét javító, kutató.

A halál ócska órákat vevő ószeres.
Ki mindig kutat és mindig keres
és addig meg nem áll,
addig meg nem pihen,
amíg rád nem talál.
El nem kerülöd te se, én se :
senkisé.

Régi mesék látogatnak

Melcher Hugó IV. éves, Eger

Régi dajkamesék
rózsás csodái esténként
vissza-visszajárnak
zsibongva kószálnak,
kócos fejem körül,
A Királykisasszony most is él,
(Kék matróruhában jár)
s a Királyfi én vagyok.
álmatlan éjszakán.

A csodakert se fakult meg,
(csak a szám halványabb lett)
A madarak is dalolnak
(csak az én ajkam néma)
Tudnak még dobogni a szívek,
(csak az enyém árva csendes)
Ha esténként a dajkamesék
visszajárnak s a rózsás csodák
körülkószálnak,
Valami nagyon fáj !
Valami nagyon ég !
Régi szép gyermekmesék.

Marosparti szegények

Nagy Pál Félix IV, éves, Szeged

A kis füzes egyik rejtett zugában ültek a marosparti szegények Máté Manassé, az öreg halász, közepén egy fatuskón, körülötte ültek fiai: Áron és László, meg még négy halászlegény. Egyik sem szólt egy szót sem, csak némán nézték a vizet és az imbolygó ladikot.

— Szegény Pista — törte meg a csendet az egyik fiú — milyen hősiesen tűrte, hogy rugdossák a gaz mócok. Még egy hangot sem adott, pedig a szöges bakancsok mind felhasították a testét. Hej, ha nincs megkötözve, bizonyára néhányadmagával ment volna az Uristen elé. Most bizonyára beviszik Küküllőre és kivégzik. És mi volt a bűne? ... Ez e! — És elővett Áron egy kopott hangszert és halkán játszani kezdett.

»Szegény székely nép, akár merre lép

Akár merre jár, az itala könny, a kenyere sár.«

A túlsó part fűzfái halkán visszaküldték a hangot, mely úgy sírt, mintha székely sóhajok tölténék be a levegőt. A fiú elhallgatott és az öreg mesélni kezdett. Fejét két karjára támasztotta, lábával pedig az előtte levő porhanyó földet tapodta.

— Akkortájt volt, amikor te születél Laci fiam, hogy egy rongyos oláh katona kért éjjelre szállást. Én kint voltam Taliánországban, anyád pedig egyedül volt veletek. Az egy éjből lett kettő, egy hét, két hét. És a városban egyre többen és többen voltak az idegen katonák. Alig telt el egy hónap, ők lettek az urak a faluban is. Anyátok megírta nekem, hogy amíg mi messze harcolunk, addig idehaza elviszik fejünk felől a házat. Attól kezdve senkinek sem volt kedve harcolni, hanem mindenki csak arra gondolt, hogy mi történik otthon. Meg aztán nem is kellett sokáig lövöldözni, mert egy esős reggelen felpakoltak bennünket egy tehervonatra és hazaküldtek azzal, hogy vége a háborúnak. Amint megérkeztünk, oláh katonák fogadtak, letépték rólunk a zubbonyt és oláh ruhát húztak ránk és a bakancs helyett bocskort. Kilencen voltunk, de kilenc pár szem könnyezett, mikor a gyűlöletes gúnyát ütlegetések közt reánk húzták. Szegény anyátok nem érte meg a szégyent, hogy Máté Manassét oláh gúnyában lássa viszont.

— Tizenhat éve, hogy ezek történtek, de Isten látja lelkem, még megfizetek érte. Még Pistáért is — tette hozzá Áron.

Mélyen hallgattak. A hold már magasan fent járt, amikor Laci megtörte a csendet:

— Ne búsuljon apám, »lesz még kikelet, Kolozsvár felett«.

— Adja a jó Isten — felelt az öreg s arcán két könnyecsepp futott végig.

Mély csend van a kis füzesben, mert lakói alszanak, de örökös felettük Csaba királyfi, ki a csillagok égi útján népéhez leszáll.

Kirándulás. A pesti Csalogány-utcai tanítónőképző-intézet 25 V. éves növendéke szeptember utolsó napján Kőszegen volt. Hogy a fiúk hogy fogadták őket, azt talán ők tudják a legjobban. Mi csak a búcsúzásra emlékszünk. »De megmarad nekünk az az emlék, amit a hervadás vad szele soha el nem sodor, mienk lett örökre az az álom, melyre vágyva vártunk; s a tova suhanó őszi szélben szívünkbe rakódott ifjú lelkük színes mosolygása. Emléküket megőrizzük.« (Idézőjelben levő rész emléklapjukról van idézve.)

Fülöp István.

A kultuszminiszter úr e tanévtől kezdve a csurgói tanítóképző működését beszüntette. A II. osztály Kőszegen, a III. osztály Baján, Pápán és Kiskunfélegyházán, a IV. osztály Jászberényben, az V. osztály pedig Baján nyert elhelyezést.

Gosztola József.

Kirándulás. Október 8-án filléres-vonat jött Esztergomból Szegedre, mellyel eljöttek az ottani tanítónő- és tanítóképzősök is. A fiúk bejöttek hozzánk. Tisztelegtek a világháborúban elesett tanító-hősök emlékművénél és koszorút helyeztek el rajta. — Délután a Fogadalmi-templomban a helybeli Tanítóképző és Antos Kálmán orgonaművész közreműködésével hangversenyt tartottak, amelyen több számban énekeltek.

Pályázat

Irjatok elbeszélést bármiről, bármely tárgykörből. Feltételünk csak annyi, hogy ne szerelmes história legyen. (Azt mondják, hogy másról már nem is tudtok írni!) 3 nyomtatott oldalnál ne legyen hosszabb. A három legjobb munka beküldőjét könyvvvel jutalmazzuk. Beküldési határidő: november 5.

Örök hűség

(Ma már — talán — csak mese.)

Steinbach Attila III. éves, Esztergom

Megesküdött
egy gyenge kis kéz — s egy izmos tenyér,
egy reszkető szív — s egy erős legény:
nagy szerelemre,
örök hűségre.

És azóta:
könnyen dolgoznak. Mosoly a munka,
öröm az élet, ajkukon nóta;
álomban élnek...
többet remélnek.

Megszületett
a várt boldogság — egy élő angyal.
Eleven csoda — két lélek dala;
szent szerelemláng...
hús-csont-vérvirág.

És azóta:
megsokasodtak. Szegény a család,
de nagy és boldog, minő sohsem volt;
mert megesküdtek,
nagy szerelemre,
örök hűségre.

Haza vágyom!

Somlyay Márta IV. éves, Debrecen

Szeretnék egyszer ismét hazamenni,
A dalos madárral versenyt énekelni;
Dalolni, kacagni, vadvirágot szedni,
Havasi gyopárból fehér csokrot kötni!

Szeretnék játszani a Tisza habjával,
Versenyt futni erdőnkfürgé szarvasával.
Szivni a fenyvesek balzsamos illatát,
Hallgatni az erdő trillázó dalosát.

Szeretnék egyszer ismét hazamenni,
A Fehér havasokat keblemre ölelni,
Otthon lenni, ahol madár zeng az ágon,
Hol az Isten csókja reszket a fűszálon.

Nem mehetek haza, idegen ott az úr.
Ott még a nóta is keserves „haj!”-ba ful.
Idegen láb tapos azon a szent helyen;
Hej! de nem sokáig, hiszen él az Isten!

Diákéveitek legszebb emléke Lapunk lesz.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12		13	14	15	16	17	↗
18													■	19				
20		■	21				■	22					23	■	24		■	25
26		■	27				28		■	29			30	■		■	31	
32			■	33				■	34			■	■	35	36			
37		■	38						■	39	40						■	41
42			■		■			■	43	44			■	45			■	46
47		■	48		■	49							50	■	51		52	
53					54	■	■	■	55		■	56	57	■	58		■	
59		■		■	60	61		62	■	63	64						■	65
	■	66		67			■	68	69			■		■	70			
71	72													73		■	74	
75			■		■			76		■		■	77			78		
79			80		81		82			83		84					■	
85				■		■	86		■		■		■	87		■	88	
	■		■	89		90	■	■	91	■	92	■	93		■	94		
95	96	■	97	■	98		99	100		101		102			■	103		
104		105		106							■	107		■	108			
↙																		

Gosztola József IV. éves, Jászberény.

Vizszintes: 1. (A nyíl irányában) Lelki rendellenesség; 18. Diszes építkezési forma; 19. Bróm vegyület; 20. Hosszú ékezzel: erdei állat; 21. Német világtáj; 22. Mészvázás tengeri állattelep; 24. Kés része; 25. Buzdító szócska; 26. Költőnk monogramja; 27. Hegység; 29. Női név; 31. „Nyakravaló” más-salhangzói; 32. Görög törzs; 33. Indiai portugál gyarmat; 34. Vonatkozó névmás; 35. Aki ruhát mosat; 37. Űrmérték rövid; 38. Igazgató közismert idegen szóval; 39. Tengeri madár; 41. Ékezzel: a tűz; 42. Vissza: király franciául; 43.

Eszaki nemzet; 45. „Teke” — magánhangzók nélkül; 46. Ik; 47. Tag — a; 48. Savó — közepe; 49. Leszerelt katona a régi időkben; 51. Női név; 53. „Egyes” — németül; 55. Mutató-szócska; 56. Ez is az; 58. Oroszfolyó; 59. Keftözve: bányaváros; 60. Gyümölcs; 63. A bolygó teszi; 65. Felkiáltás; 66. Mútrágya; 68. Ilyen kék is van; 70. Növény része; 71. A logikában tanultuk; 74. Helyhatározói rag; 75. Vissza: konzervál; 76. Felettünk van; 77. Nem maradt itt; 79. A lélektan egyik iránya; 85. Város Franciaország északi részén; 86. Napisten; 87. Váj; 88. Cs. — régiesen; 89. Csiga-fajta; 93. Az Egri hős nevének mássalhangzói; 94. Szám és ige; 95. Felkiáltás; 98. Zenei azonosság; 103. Vissza: F-el: fiú név; 104. A lélektan egy fejezete; 107. Ecet-féle; 108. Neves karrikaturista;

Függőleges: 1. (A nyíl irányában) Deduktív következtetési forma egyik fajtája (névelővel); 2. Reális tudomány; 3. Ó Ó Ó; 4. Terem — angolul; 5. A logika egyik fejezete; 6. Északafrikai sós tavak; 7. Éhes — páros betűi; 8. Élősdí; 9. Zeió; 10. Férfinév; 11. Ez az elmélet az anyagit és szellemi választja egymástól; 12. Európai főváros; 13. Egymásutáni betűk; 14. Ferde — népiesen; 15. A logika tárgyalja. (A vége felé); 16. Tagadószó — mássalhangzói; 17. Filozófus; 23. Ipari növény — mássalhangzói; 28. Ész, értelem; 30. Olajtartalmú növény; (névelővel); 34. Görög isten; 36. Becézett női név; 40. Japán államférfi; 44. Vágány; 48. A társas összejövetel (délutáni); 50. Öröklakás; 52. = 58 vízszintes; 54. Orosz folyó; 57. Mutatószó; 61. Posta — idegen nyelven; 62. Rejtvény — ujság; 64. Zeneszerzőnk; 65. Arabiai angol gyarmat; 66. Idegen férfinév; 67. Kimegy a divatból; 69. Albán király; 72. Őv, — idegen nyelven; 73. Az ember ekkor sok mindent átél; 78. Német szem. névmás; 80. N; 81. A lélektan tárgyalja; 82. Régi pénz rövidítése; 83. Arzén vegyjele; 84. Lekvár; 88. Tibeti folyó; 90. Régi délamerikai nép; 91. Harag latinul; (ék: felesl.) 92. Olasz folyó; 93. Téged — németül; 94. A méhállam himnemű tagja; 96. Nem visz; 97. Kártyajátékban szerepel; 99. H. O. G. 100. Költőnk; 101. Mátrai Simon Péter monogramja; 102. Hajszorító; 105. Egymást előző betűk; 106. Csont — latinul; 108. Német szem. névmás.

A szeptemberi keresztrejtvény megfejtése:

Vízszintes: 1. Vízszintes sorok; 11. Ára; 12. Szu; 13. Ló; 14. Érk; 16. Éle; 17. Ép; 19. Karvaly; 21. Ágota; 24. A bors; 27. Sára (Sára); 28. Illan; 31. Oszi; 32. F. T; 33. Bot; 34. It; (Ti); 35. Hőreb; 36. Pácol; 37. La; 39. Búr; 40. Év; 41. Első; 43. Iráni; 44. Ujvé; 46. Káiró; 48. Addig; 49. Bátorol; 52. Zs; 53. Fed. 54. Rag; 55. Őv; 57. Rés; 59. Ban; 61. Történelemtétel.

Függőleges: 1. Vallásfelekezet; 2. Zs; 3. Zárka; 4. Irka; 5. Na; 6. Es; 7. Szél; 8. Súly; 9. Ró; 10. Képesítő végével; 15: Ivelt; 18. Bor; 20. Kos; 22. Gát; 23. Táborőr; 25. Botokud; 26. Rzi (Izr); 28. Iberi; 29. Lob; 30. Nyári; 36. Pún; 38. Alá; 39. Bátor; 40. Évi; 42. Sik; 45. Jdó (Jód); 47. Oberé; 48. Alant; 50. Idén; 51. Óram (Maró); 56. Ér; 58. Se; 59. Be; 60. Át.

A múlt számunkban közölt keresztrejtvényt megfejtették: Gosztola József IV. é., Jászberény, hibátlanul; Mácsay Etelka, Kalocsa, egy hibával; Jekő István IV. é. Szeged, három hiánnyal.

A könyvjutalmat Gosztola József IV. é. nyerte.

Mindenkinek. Minden évben megírtuk néhányszor, de megint meg kell írnom: csak egyik oldalára írtatok a papírnak. — Eleendő bélyeget tegyetek leveletekre, mert ilyenkor, mikor munkákkal terhes leveleket kapok, csak az rontja öröömöm, hogy portót kell fizetni. Sok kicsi sokra megy és mi még dupláját fizetjük annak, amit ti könnyen elintéznétek. — **Jelvények** kaphatók 40 fillérért. — **Hervadó rózsák.** Van mondanivalód, de kifejezőmódod elárulja, hogy gyakorlatlan vagy. Prózád jobb. Talán azt jobban tudsz. Sokat írd! — **Ej, haj, de régi...** Örülök a küldeményednek. Későn küldted, azért most írok. Tetszenek, csak az »Ady« címűt nem találok értékesnek. A sok tőle átvett kifejezés nem tarthatja össze, széthulló munka. Várlak továbbra is. — **Szülőföldemhez.** Kezdetleges. Azt hiszem, prózát jobban tudnál. Igazán dicséretet érdemel rendes, szép munkád külalakja. — **Egy szál virág.** Stilsod is, mondanivalód is van. Ez azonban nem a mi lapunkba és egyáltalán nem közlésre való munka. Intim naplórészlet, sok olyan vonatkozással, amelyek csak néhányak részére teszik érdekessé. Próbálj más, rajtad kívül álló témákat kidolgozni! — **Válás. Fecske.** Az első sikerült, a másokban azonban sok magyartalanság van. Mondatszerkezetei is nehézkesek. — **Üzenek valakinek.** A vers gyenge. Elbeszéléseid témája jó lenne, de a beállításnál nem volt szerencséd. Félóra alatt nem láthatsz tisztán, különösen, ha alszol. — **Magyar altató.** Formája szép, de gondolatai nem altatóba valók. — **Régi nóta.** Csak a címet küldd be, nincs más akadálya, hogy a lapot küldjük. Örülök, hogy ennyi munkát küldtél. Tudnál, de már sok ebből a kicsinyes, szerelmeskedő témából. Hát igazán nem tudnátok mást? A mi lapunk nem arra való, hogy azok, akik nyomtatásban akarják megvallani egy kislánynak a »holtomiglan«-t, itt próbálkozzanak. A versnek van tartalma, de te egy kicsit gyáván nyulsz hozzá. Fogd meg a lényegét és kerek egészben fejezd ki magad! — **Szeretnék. Üzenet.** Nem tudsz erőteljes lenni, pedig ez a hang, ez a forma megkívánná. Így gyenge.

Inkább prózával próbálkozz! — **Októberi fellegek.** Ez nem egészen sikerült. Vannak gondolataid, de rövidebben írd és könnyedségre törekedj! — **Szilágyi és Hajmási.** Eredeti témát próbálj kidolgozni. Ha ezt akarjuk élvezni, eredetiben olvassuk el. A másik megszokott téma; egyébként tudsz írni, csak gondold meg jobban a kijelentéseidet és ne akarj minden részletet kidolgozni. Csak azokat a helyzeteket ragadd ki, amelyek a lélekbe leginkább betekintést nyújtanak. — **A falu este.** Gyöngye iskolai dolgozat. Tartalmat! — **Az Úr...** Kicsit erőszakolt és széthulló. — **Viszontlátás.** Enyje! Azért, hogy az a borzashajú kislány a faképnél hagyott, ne akarj meghalni. Nem valószínű, amiket mondasz. — **A fogadás.** Gyenge munka! Részleteket hozol, amikre egyáltalán nincs szükség. Novellát nem lehet így írni. Pedig a téma nagyszerű. — **Igazi anyukám.** Nekünk hosszú. Egyszerű, megható kis történet, nem sok újat mondsz ugyan, de tetszik. Próbáld rövidebben kidolgozni. — **Első péntek.** Unalmas vagy. Az egészben nincs semmi. Sokkal okosabb fiúnak ismerlek, minthogy elhiggyem, hogy ilyen naiv vagy. Neked is szól, hogy nem vagyunk szerelmi levelező. Kár volt így összehozni, amit adsz! — **Egy ember meséje.** — Tudsz. Tehetséged van, de zavaros vagy még, a forma sem biztos nálad, ingadozol. Abban pedig nincs igazad, hogy a rím és a ritmus ma háttérbe szorulna. Sőt. A forma külön nem élhet, de kiemeli a lényegét, a tartalmat. — **Az igazi.** Ne ilyen légiesen. Ezzel akarod érdekessé tenni? Mert a téma bizony igen sokszor kidolgozott. Az idén sokat várok Tőled. — **Csók.** Ne ilyen hangú levelet! Munkád semmivel sem találom komolyabbnak, mint a másikat. Sőt... Őszintébben próbálj! — **A temetés.** Nagy, vigasztalan fájdalom az egész. Újat nem mondsz s nem találom indokoltnak, hogy nekünk ezt elmondod. Verseid tetszenek. Később sor kerül rájuk. — **A megnémult torony.** Üdvözöllek, mint újra munkába állót! Ez nem tetszik. Te egymagad megmosolyogod őket, de mi lesz, ha ők mindannyian kinevetnek? A másik kettő igen. — **Éltem vonata.** Sokat írjon és sokat olvasson még! Ezek is ígérnek már. — **Leányszemüvegen...** Ezt már sokan leírták, de nem így. Unalmas felsorolás. — **Jövőmhöz.** Ez jó, később talán sor kerül rá, a többi gyenge. — **Apró tragédia.** Kettőt elteszek közülük. A többiekben tárgyi és szerkezeti hibákat találtam. Könnyedségre törekedj! Tudsz, látszik munkáidon; de ebben gyakorlatlan vagy, még sokat kell írnod. — **Várom az őszt.** Tudsz. Van témád és ki tudod emelni a mondanivalód. Válogatunk belőlük. — **Viharvert élet.** Láthatod, hogy megkaptuk küldeményed. Levélben bővebben. — **Kibújdosom** Összefüggéstelen. Több népdalból összetákolt. — **Ujjongó dal.** Ez jó, a másik kettőn meglátszik a gyakorlatlanság, kifejezések utáni keresést érezni meg rajtuk. Sokat kell dolgoznia! Az üdvözlőteket köszönöm.

